

LAIŠKAS RASAI PETKEVIČIENEI, KOLEGEI IR BIČIULEI

Nežinau, ar sugebėsiu keletu žodžių perteikti tą neapsakomą norą pasidalyti džiaugsmu, kurį norėčiau išsakyti kolegei (drauge nedrįstu vadinti, per mažai pažįstamos, nors susitikome prieš 35 metus VU Istorijos fakultete, bibliotekininkestės studijose), kuri šiemet turi pagrindą džiaugtis ir šypsotis ta neapsakomai šilta šypsena. Po 30 darbo metų Alytaus Stasio Kudirkos apskrities ligoninėje ji, jos bibliotekėlė (taip meiliai taria Rasa) ir muziejėlis persikraustė į naujai suremontuotas, bibliotekai pritaikytas patalpas – pagaliau Rasa iš pogrindžio išlindo į dienos šviesą. Ir ne tuščiomis Rasa išlindo į saulę, ji visus tuos 30 metų ne tik prižiūrėjo biblioteką, kovojo už teisę jaustis žmogumi, bet ir surankiojo ligoninės istoriją bei išsaugojo daug gražių Alytaus medicinos istorijos eksponatų bei surašė nemažą pluoštą prisiminimų, kurių praėjus metams kitiems jau ir nebebūtų likę. Rasa turi tą neapsakomą Dievo dovaną bendrauti, visur ir visuose matyti gėrį ir grožį, net kai gyvenimas ją pačią tranko iš visų šonų.

Rasa, nežinau kaip išsakyti tą sielos džiugesį, kuris atsiranda, kai pastaruoju metu vis dažniau susitinkame (likimas taip lėmė, kad Rasa jau 30 metų dirba Alytaus ligoninės bibliotekoje, o aš 25 metus Lietuvos medicinos bibliotekoje; pirmą kartą po daugelio metų vėl susitikome 1984-aisiais, kai LMB minėjo 40-metį) ir vis mažiau lieka laiko paplepėti apie šį bei tą, o yra apie ką, bet kalba dažniausiai nukrypsta apie darbą: informaciją, duomenų bazes, apie tai, kaip tam bėgančiam gydytojui įtikti ir įrodyti, kad tu žinai daugiau nei jis (savo srityje), apie slaugutės atneštą iš šiukšlyno ištrauktą nedidukę knygelę ar palėpėje surastą nuotrauką, apie tą džiaugsmą ir netikrumą, ar tikrai pagaliau tu persikraustysi į naujas šiltas, šviesias ir sausas patalpas, kur turėsi vietos ne tik bibliotekėlei, kelių kompiuterių skaityklėlei, bet ir taip sunkiai išsaugotiems eksponatams. Ir vėl sakydavom, kad kitą kartą tai tikrai apie darbą nė žodžio, tik apie meilę ir pomėgius. O Rasa jų turi daug, tik nesuprantu iš kur laiko ji pasiskolina.

Kai birželio mėnesį pakviete į vieną iš Ligoninės jubiliejui (90 metų) skirtų renginių, su drebančia širdimi pridūrusi, kad labai labai lauksi, nes tu turi skaityti pranešimą, o mes, savi, t.y. kolegės, atvykusios iš Medicinos bibliotekos, iš Vilniaus, tave palaikysime moraliai, tu nesijausi tokia vieniša tarp daktarų. Ir mes atvažiavome (direktorė Salvinija Kocienė ir aš).



Rasa Petkevičienė prie Alytaus Stasio Kudirkos apskrities ligoninės istorijai skirtos ekspozicijos

Rasa, tavo pranešimas apie naujos (ligoninė atidaryta buvo 1918 m.) Alytaus apskrities ligoninės statytojus, architektą Stasį Taškūną ir gydytoją Povilą Narkų, ne vienam „užspaudė dvasią“ gerklėje. Ne be reikalo ligoninės tinklalapyje pažymėta, kad ligoninės istorijos puslapius rašė metai ir žmonės, „užmaršties dulkes nupūtė ir viską po kruopelytę į vientisą įvykių, faktų ir asmenybių seką sudėjo nepavargstanti ligoninės metraštininkė R.Petkevičienė“. Iš tų mūsų trumpų pokalbių žinau, kaip nelengva buvo surankioti medžiagą, išklausti ir išklaustyti žmones, ypač jei tie prisiminimai atkrapšto prigijusias netekties skausmo žaizdas. Kaip tu pati sakei, sunku nepravirkti klausant architekto dukros pasakojimo apie tėtį, kuris statė ligoninę, statė jaukius namus, kad galėtų įleisti šaknis Alytuje ir kai viskas per keletą dienų pavirto vien žiauriais prisiminimais. Rasa, tik be galo mylintis ir suprantantis žmogus gali prakalbinti kitą, jo neišskaudindamas, o apvalantis nuo užmaršties rūdžių, parodantis kitiems, kad be šitų žmonių nebūtų ir šiandienos, ir kaip svarbu, kai išgirsti padėkos žodžius, kad prisiminėte vieną ar kitą žmogų, kuris gal ir ne iš blogos valios buvo primirštas.

Su kokia meile tu rodei kiekvieną surinktą ir tikrąją tą žodžio prasme nušveistą, nuvalytą nuo daugelio metų nuosėdų, kaip sublizgo vaistų buteliukai, pincetai, kolbelės, koks nušvitęs Dievo Motinos paveikslas, kurio istorija turi atskirą istoriją, kaip tu džiaugeisi vieninteliu (kol kas) originaliu tarpukario Lietuvoje medicinos daktaro diplomu, saugomu tavo muziejėlyje. Aš gal mažiausiai kalbu apie biblioteką, kuri dabar turi ir konferencijų salikę, kurioje mielai rengiami susitikimai, kursai, ir skaityklėlė darbui su kompiuteriu, ir Alytaus legendai daktarui S.Kudirkai skirtą kampelį. Iš kur tavyje

